

Sygn. akt I C 1397/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2023 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Kinga Kubuj

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2023 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. G. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa Prokuratorowi Okręgowemu W.-(...) w W.

o zapłatę

oddala powództwo w całości;

odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania na rzecz pozwanego, nieuiszczone koszty postępowania przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

I C 1397/14

UZASADNIENIE

W postępowaniu zainicjowanym pozwem z dnia 22 grudnia 2014 r. (data prezentaty), powódka M. G. (1) (poprzednie nazwisko G.) ostatecznie wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa Prokuratora Okręgowego W.-(...) w W. łącznie kwoty 70.987,88 zł, która to kwota obejmuje: 1) 38.297,88 zł tytułem utraconego wynagrodzenia, 2) 6.140 zł tytułem utraconej premii, 3) 4.800 zł tytułem utraconej trzynastej pensji w 2013 r., 4) 8.150 zł tytułem zwrotu kosztów adwokackich poniesionych na obronę w trakcie śledztwa, 5) 3.600 zł tytułem zwrotu wydatków na zakup leków, 6) 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę moralną. Powódka wniosła również o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwot po 500 zł miesięcznie tytułem rekompensaty za obniżenie jej możliwości zarobkowych.

Powódka uzasadniała roszczenia doświadczonym rozstrojem zdrowia oraz utratą pracy, które miały stanowić następstwo prowadzenia wobec niej postępowania karnego przygotowawczego przez Prokuraturę Okręgową W.-(...) w W. pod sygn. akt V Ds. 178/13 (wcześniejsza sygn. V Ds. 44/12), które zostało następnie wobec powódki umorzone. Jak podała powódka, wskutek utraty pracy popadła ona w zadłużenie oraz rozpoczęła leczenie psychiatryczne i psychologiczne. W jej ocenie działania podejmowane przez stronę pozwaną w stosunku do jej osoby w ramach postępowania karnego były co prawda formalnie zgodne z przepisami procedury karnej, lecz merytorycznie nieuzasadnione, szczególnie w wypadku czynności zatrzymania powódki, co implikuje ich bezprawność.

(pozew k. 4-6, pismo procesowe z dnia 13 stycznia 2015 r. k. 63-64, pismo procesowe z dnia 18 czerwca 2015 r. k. 190-193, pismo procesowe z dnia 13 grudnia 2022 r. k. 672-678)

Pozwany Skarb Państwa Prokurator Okręgowy W.-(...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości, jak też zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa -Prokuratora Okręgowego W.-(...) kosztów postępowania wedle norm przepisanych, przy czym w zakresie kosztów zastępstwa procesowego wniósł o ich zasądzenie wedle norm przepisanych od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Pozwany podniósł, że jego działania w stosunku do powódki były zgodne z prawem, nadto powódka w jego ocenie nie wykazała

zarówno wysokości rzekomo poniesionej szkody jak i adekwatnego związku przyczynowo skutkowego pomiędzy działaniami pozwanego a tą szkodą.

(odpowiedź na pozew k. 182-187, pismo procesowe z dnia 23 stycznia 2017 r. k. 339-342, pismo procesowe z dnia 20 grudnia 2022 r. k. 679-684v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W 2011 r. powódka M. G. (1), nosząca ówczesznie nazwisko G., była zatrudniona na stanowisku Kierownika (...) Działu Obsługi Podatników w Urzędzie Skarbowym W.-(...). Pracę w tym urzędzie powódka podjęła w 1996 r., stopniowo awansując na kierownicze stanowisko.

(świadczenie pracy k. 16, zakres czynności k. 802)

W dniach 25 listopada 2011 r. i 28 listopada 2011 r. powódka udzieliła przez telefon komórkowy swojemu znajomemu, D. G., informacji dotyczącej prawa podatkowego, w związku ze złożeniem przez znajomych D. J. K. i A. T., w ich przekonaniu po terminie deklaracji podatkowej dotyczącej zgłoszenia darowizny, co mogło skutkować obowiązkiem zapłaty podatku od darowizny. W trakcie rozmów z D. G. powódka wskazała, że należy zdecydować czy miała miejsce pożyczka, czy też darowizna, bo opodatkowanie pożyczki jest niższe, a przez to korzystniejsze, niż w wypadku darowizny. Rozmowy były prowadzone w sposób nieformalny, przy pomocy niejednoznacznych sformułowań ze strony powódki, takich jak w rozmowie z dnia 25 listopada 2011 r.: „No to trzeba było wcześniej do mnie zadzwonić”, „No to zostaw, ja w poniedziałek to sprawdzę”, „Ale to nie gadka na telefon, wiesz”, w rozmowie z dnia 28 listopada 2011 r.: „jak najszybciej... I pokserować to i wiesz... Tylko daj mi znać jak on to złoży”, „to załatw szybko i dawaj mi znać”, „no bo tam trzeba wiesz, ten karny skarbowy jeszcze ominąć, no nie”, „to ja to wszystko ... złożę... załatwię”, „no bo tak zaraz będzie skierowane do karnego...”, „bo w okienku tego nie przyjmie, no nie?”. D. G. przekazał informacje od powódki J. K. i A. T., wskutek czego J. K. i A. T. złożyli w Urzędzie Skarbowym W.-(...), korektę deklaracji skarbowej, w miejsce deklaracji dotyczącej podatku od darowizny składając deklarację dotyczącą podatku od czynności cywilnoprawnej – pożyczki.

W następnych dniach - 29 listopada 2011 r., 30 listopada 2011 r., 6 grudnia 2011 r. D. G. odbył z powódką kolejne rozmowy, w których poruszali sprawę deklaracji podatkowej J. K. i A. T.. Podczas tych rozmów padały ze strony tak powódki jak i D. G. niejednoznaczne sformułowania, jak: w rozmowie z dnia 30 listopada 2011 r. ze strony D. G. „to powiedz, ja nie wiem teraz czy ja mam zapisać zmiany czy byś naniosła zmiany i ja bym to (...) jakoś odebrał od ciebie jutro i podrzucił do niego, co?”, w tej samej rozmowie ze strony powódki „D., ja to wezmę, jeszcze raz sprawdzę ale na pewno przelew był z piątym sierpnia? Na sto procent?” i następnie ze strony D. G. „M. weź długopisem to popraw. Ja to po prostu jutro od ciebie i już . I dam mu jeszcze raz”, w tej samej rozmowie ze strony powódki „ale zadzwoń do niego, co z tą deklaracją D. i oddzwoń do mnie. Żeby się nie okazało, że on wypełnił to, bo ktoś mu to robił”, „a umowę spisał z piątym... koniecznie tą umowę musi przepisać jeszcze raz”, następnie ze strony D. G. „aha... dobra, to M., nanieś mi poprawki i będziemy się jakoś , jeszcze... Jutro się jeszcze będziemy jakoś łapali i tyle, dobra?”, w rozmowie z dnia 6 grudnia 2011 r. ze strony powódki „ja wiem, że dzisiaj są „mikołajki”, ale po prostu przesadzasz”, „nie, no nie szkoda wiesz... nie szkoda tylko wiesz, że ja nie lubię takich rzeczy po prostu...”, „tylko wiesz co? Wiadomo, że człowiek pewne rzeczy to robi z sympatii, no nie? I z przyjaźni... i nic więcej”, „jak ja tej H. w ogóle to dam. Jak... jak wiesz, z jakiej ja pozycji trochę innej startuję, no nie?”, w tej samej rozmowie ze strony D. G. „no tak, ale to te, te, te słuchaj ten kutas co mu pomagałaś to przyniósł flaszkę dla ciebie i cześć” i ze strony powódki „znaczy się wiesz ona ma, ona ma bardzo ciężko chorego męża na raka. Po prostu powiem, że „Będziesz miała na lekarza”.. ten już jej mąż co prawda jest w bardzo kiepskim stanie, aż mi jej szkoda”, „to mnie w tak niekomfortowej sytuacji mnie stawia, że wiesz...”, ze strony D. G. „ja wiem... Dlatego tak jest... to dlatego z przyjemnością tak zrobiłem jak zrobiłem. Przecież ... przecież to nie jest żaden chuj, to jest upominek, który możesz sobie wydać na cokolwiek i tu.. to się nie wzbogacisz na tym, niestety” oraz ze strony powódki „wiesz, nie zawsze pieniądze to wszystko, no nie? Przecież pieniądze to nie zawsze wszystko, no”.

(dokumenty z akt sprawy SR dla Warszawy-M. w W., sygn. III K 684/17 – protokoły odtworzenia zapisu: protokół kontroli operacyjnej z 27 lutego 2012 r., L. Dz. (...) odtajniony k. 727-735, protokół odtworzenia zapisu z 20 sierpnia

2012 r., (...) (...), protokół odtworzenia zapisu z 20 sierpnia 2012 r., (...) (...), protokół odtworzenia zapisu z 21 sierpnia 2012 r., (...) (...), protokół odtworzenia zapisu z 26 września 2012 r., (...) (...), k. 881-903)

Powódka oglądała złożoną przez J. K. i A. T. deklarację w systemie informatycznym urzędu skarbowego, ale w zakresie swoich obowiązków nie zajmowała się procedowaniem sprawy w urzędzie.

(bezsprzeczne)

W dniu 20 marca 2012 r. do Prokuratury Okręgowej W.-(...) w W. wpłynęły z CBA materiały niejawne o kryptonimie „(...)”, obejmujące nagrania rozmów D. G. z M. G. (2) z dni 25 listopada 2011 r., 28 listopada 2011 r., 29 listopada 2011 r., 30 listopada 2011 r., 6 grudnia 2011 r.

(dokumenty z akt sprawy SR dla Warszawy-M. w W., sygn. III K 684/17 – protokoły odtworzenia zapisu k. 881-903)

Nagrania rozmów D. G. i M. G. (2) wskazywały w ocenie prokuratora na istnienie uzasadnionego podejrzenie popełnienia przestępstwa łapownictwa z art. 228 k.k § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2012 r., sygn. V Ds. 44/12 prokurator Prokuratury Okręgowej W. – (...) w W. wszczął śledztwo w sprawie przyjęcia w grudniu 2011 r. w W. korzyści majątkowej w związku z pełnieniem funkcji publicznej – tj. o czyn z art. 228 § 1 k.k. Śledztwo zostało powierzone w całości Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu Delegaturze w W..

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2012 r. prokurator zażądał wydania z urzędu skarbowego dokumentacji dotyczącej postępowania wszczętego w dniu 8 listopada 2011 r. wobec J. K. i A. T..

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2012 r. prokurator zarządził zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie do prokuratury powódki, jak i dokonanie przeszukania pomieszczeń mieszkalnych zajmowanych przez powódkę. W tym samym dniu prokurator zarządził zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie do prokuratury powódki M. G. (2) (obecnie G.), D. G., J. K., jak i osób których dotyczyły wątki śledztwa niezwiązane z powódką: M. G. (3), S. J., K. K..

(okoliczności bezsprzeczne, postanowienie z dnia 20 kwietnia 2012 r., sygn. V Ds. 44/12 k. 701, postanowienie z dnia 11 czerwca 2012 r., sygn. V Ds. 44/12 k. 702, postanowienie z dnia 15 listopada 2012 r. k. 718)

W dniu 21 listopada 2012 r. powódka została zatrzymana. Zatrzymanie nastąpiło o 6:30 rano w mieszkaniu przy ul. (...) w W., które powódka wówczas zajmowała z chorą onkologicznie matką, nad którą sprawowała opiekę paliatywną. Przy zatrzymaniu był również jej osiemnastoletni syn powódki i jej ciotka. Dokonujący zatrzymania powódki funkcjonariusze CBA zachowywali się poprawnie, powódce doręczono odpis postanowienia o zatrzymaniu żądaniu rzeczy i przeszukaniu, pouczone ją o uprawnieniach osoby zatrzymanej, zażądano wydanie rzeczy mogących mieć znaczenie dla toczącego się postępowania. Zatrzymanie było dla powódki jak i pozostałych osób przebywających w lokalu zdarzeniem niespodziewanym i bardzo stresującym. Miało miejsce przeszukanie mieszkania, w którym doszło do zatrzymania, odnaleziono i zabezpieczono dokumenty w postaci dwóch egzemplarzy umowy kupna-sprzedaży samochodu B. w których wskazano M. G. (2) jako kupującą a M. G. (3) jako sprzedającego.

(zeznania powódki k. 533, zeznania świadka B. M. k. 240-241, zeznania świadka W. C. k.220-223, zeznania świadka E. F. k. 223-225, zeznania świadka M. G. (4) k. 225-226, protokół zatrzymania osoby k. 737, protokół przeszukania pomieszczenia i innych obiektów k. 740, notatka urzędowa k. 747, zaświadczenie k. 775, karta informacyjna leczenia matki powódki k. 776-779)

W protokole zatrzymania wskazano, że zgodnie z oświadczeniem Powódki leczy się ona na serce, na żołądek, korzysta z pomocy psychologa i psychiatry oraz przyjmuje oznaczone leki. Powódka podpisała protokół z zatrzymania, nie zgłaszając zastrzeżeń co do sposobu i formy zatrzymania.

(protokół zatrzymania osoby k. 737-737v)

Powódka po zatrzymaniu została zawieszona na badania lekarskie, następnie przewieziona do KPP w P..

(notatka urzędowa k. 747)

W dniu 22 listopada 2012 r. prokurator przedstawił powódce zarzut, że w dniu 6 grudnia 2011 r. w W., pełniąc funkcję publiczną Kierownika (...) Działu Obsługi Podatników w Urzędzie Skarbowym W.-(...) przyjęła korzyść majątkową w nieustalonej wysokości w zamian za naruszenie przepisów prawa polegające na udzieleniu pomocy J. K. w sporządzeniu niezgodnej z prawdą korekty deklaracji podatkowej o udzieleniu pożyczki jego córce A. T., w celu ukrycia podstawy opodatkowania od spadków i darowizn, czym pomogła J. K. w uniknięciu odpowiedzialności karnej skarbowej i naraziła podatek należny Skarbowi państwa na uszczuplenie o kwotę 13.250 zł. - tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 228 § 3 kk w zb. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 11 § 2 kk.

(postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 719)

Powódka zeznała w postępowaniu przygotowawczym, że w listopadzie 2011 r. udzieliła D. G., informacji dotyczącej prawa podatkowego w kontekście sprawy J. K. i A. T., wskazując na korzystniejsze opodatkowanie umowy pożyczki od umowy darowizny, wskutek informacji państwo K. złożyli w urzędzie skarbowym, w którym pracowała Powódka, korektę deklaracji skarbowej - w miejsce deklaracji dotyczącej podatku od darowizn złożyli deklarację dotyczącą podatku od czynności cywilnoprawnej – pożyczki. Powódka w zeznaniach wskazała też, że oglądała deklarację w systemie i mogła rozmawiać o niej ze swoim zastępcą w urzędzie, ale w zakresie swoich obowiązków nie zajmowała się procedowaniem tej sprawy w urzędzie, jak też że jej D. G. był typem człowieka, który za wszystko chciał się odwdzięczyć, ale zapewniła, że nie otrzymała żadnej korzyści osobistej lub majątkowej.

(protokół przesłuchania powódki jako podejrzanej w dniu 22 listopada 2012 r. k. 724-725)

Prokurator w dniu 22 listopada 2012 r. zastosował wobec podejrzanej (powódki) środki zapobiegawcze w postaci poręczenia majątkowego, początkowo w wysokości 15.000 zł, zmniejszonego na wniosek powódki do kwoty 7.000 zł i dozoru policji, zobowiązując powódkę do stawiennictwa raz w tygodniu w komisariacie policji. Środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji uchylono w dniu 6 maja 2013 r.

(postanowienie k. 726, protokół przyjęcia poręczenia majątkowego k. 781, postanowienie k. 784)

Zażalenie powódki na postanowienie w przedmiocie zatrzymania zostało w dniu 7 marca 2013 r. przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. oddalone, co Sąd karny uzasadnił tym, że w dacie wydania zaskarżonego postanowienia istniały przesłanki dla zastosowania wobec powódki zatrzymania i doprowadzenia, postanowienie więc było legalne, zasadne i prawidłowo wykonane.

(zażalenie k. 368-372, postanowienie 7 marca 2013 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. w sprawie sygn. akt III Kp 9/13 k. 349-350)

Postępowanie karne przygotowawcze toczyło się w Prokuraturze Okręgowej W.-(...) w W. pod sygn. V Ds. 44/12 przeciwko powódce, jako podejrzanej o czyn z art. 228 § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s., oraz przeciwko D. G. podejrzanemu o czyn z art. 229 § 3 kk i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. Postępowanie co do osoby powódki zostało wyłączone do odrębnego postępowania ze sprawy V Ds. 44/12 postanowieniem z 12 grudnia 2013 r., i następnie toczyło się wobec powódki pod sygn. V Ds. 178/13. Powódka, reprezentowana przez obrońcę, brała aktywny udział w postępowaniu

Śledztwo było przedłużane do jednego roku przez Zastępcę Prokuratora Okręgowego W. (...) w W.. Wniosek o przedłużenie czasu trwania śledztwa na czas powyżej jednego roku skierowano do Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie, przy czym w dniu 4 kwietnia 2013 r. Prokurator Apelacyjny w W. przedłużył śledztwo zgodnie z wnioskiem.

(dokumentacja z akt postępowań V Ds. 44/12 i V Ds. 178/13 k. 793-852)

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 r. sprawa przeciwko powódce została umorzona na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego z art. 228 § 3 k.k. oraz na podstawie art. 17 § 1 pkt 1

k.p.k. wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego zakwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 r. uchylono środek zapobiegawczy w postaci poręczenia majątkowego.

(postanowienie w przedmiocie umorzenia śledztwa k. 175 akt o sygn. V ds. 178/13 dołączonych do akt głównych, postanowienie w przedmiocie sprostowania postanowienia w przedmiocie umorzenia śledztwa k. 191 akt o sygn. V ds. 178/13 dołączonych do akt głównych, postanowienie o uchyleniu środka zapobiegawczego k. 184 akt o sygn. V ds. 178/13 dołączonych do akt głównych)

Powódkę cechuje niska odporność na stres. Powódka w trakcie swojego życia doświadczyła szeregu traumatycznych przeżyć, w postaci śmierci dzieci i rodziców. Pierwsze dziecko powódki zmarło w niemowlęctwie na zapalenie płuc w 1987 r. W 2002 r. zmarło kolejne dziecko powódki z powodu wad rozwojowych płuc, u powódki wówczas pierwszy raz zdiagnozowano depresję, powódka leczyła się wówczas przez dwa miesiące. Powódka jeszcze we wrześniu 2012 r., przed zatrzymaniem w dniu 21 listopada 2012 r., podjęła leczenie psychiatryczne i psychologiczne, w związku ze złą kondycją psychiczną wobec zaawansowanej choroby nowotworowej matki, leczyła się również na żołądek i serce, miała zdiagnozowaną chorobę Hashimoto, przyjmowała leki. (powódka słuchana informacyjnie k. 244-246, opinia sądowo -psychiatryczno-psychologiczna k. 276-283, ustna opinia uzupełniająca biegłej sądowej H. D. k. 404-405, dokumentacja medyczna k.21, 25-27, 30-60, 437-440, opinia sądowa psychologiczno-psychiatryczna k. 441-449, opinia ustna uzupełniająca biegłych sądowych D. D. (2) i S. K. k. 515)

Jeszcze przed zatrzymaniem w dniu 21 listopada 2012 r. powódka była obciążona dwoma kredytami, na kwotę 102.000 zł oraz na kwotę 86.000 zł, jak też pożyczką w pracowniczej kasie zapomogowo-pomocowej na kwotę 3.000 zł, w związku z czym powódka ponosiła miesięczne spłaty w wysokości po 844,53 zł tytułem kredytu mieszkaniowego, raty kredytu konsolidacyjnego po 1.822,52 zł, jak i kwoty po 300 zł tytułem pożyczki z kasy zapomogowo-pożyczkowej. Ponadto, powódka była zadłużona w spółdzielni mieszkaniowej, spłacając zadłużenie lokalu przy ul. (...) w W. w kwotach po 2.000 zł miesięcznie, na dzień 30 listopada 2012 r. saldo zadłużenia wynosiło w sumie 13.287,25 zł.

(rozliczenie opłat za lokal mieszkalny k. 11-14, umowa kredytu k. 760-761, umowa pożyczki k. 762-763 zeznania powódki k. 537)

Zatrzymanie przez funkcjonariuszy CBA było dla powódki dużym zaskoczeniem i stresującym przeżyciem. Powódka dużo płakała, nie mogła spać. Doniesienia o sprawie znalazły się w mediach. Gdy powódka w okresie po zatrzymaniu wchodziła do Urzędu Skarbowego to mdlała, powrót na stanowisko kierownika był niemożliwy z uwagi na jej stan psychiczny. Dużym stresem dla powódki była konieczność stawiennictwa na policji w ramach zastosowanego dozoru, jak też zorganizowanie środków poręczenia majątkowego, następnie uczestnictwa w charakterze świadka w postępowaniu sądowym. Powódka nie była w stanie kontynuować opieki paliatywnej nad matką, matka powódki zmarła na zawał 6 grudnia 2012 r. Powódka była rozgoryczona tym, że nie udało jej się przeżyć z matką możliwie dobrze ostatniego okresu jej życia. Syn powódki nie zdał matury. Stan zdrowia powódki po dniu 21 listopada 2012 r. znacznie się pogorszył, u powódki wystąpiły objawy reakcji depresyjnej w stopniu umiarkowanym, które utrzymywały się w 2016 r., ze względu na dominujące u powódki poczucie krzywdy, straty (pracy, nagła śmierć matki, problemy syna z maturą,) a także bezsilności wobec procedur urzędowych), u powódki zaczęły występować panika na widok funkcjonariuszy i radiwozu.

Powódka do 2012 r., poza epizodem związanym ze śmiercią dziecka w 2002 r., prawidłowo funkcjonowała zawodowo, jej stan psychiczny nie budził zastrzeżeń. Powódka wykazywała się dużą wiedzą zawodową, doskonaliła się i awansowała na stanowisko kierownicze w urzędzie skarbowym. Stan zdrowia psychicznego powódki uległ pogorszeniu we wrześniu 2012 r. w związku ze zdiagnozowaniem u jej matki choroby onkologicznej oraz w listopadzie 2012 r. w związku z zatrzymaniem przez CBA. Kumulacja tych sytuacji stresogennych spowodowała u powódki wystąpienie nasilonych problemów emocjonalnych o charakterze zaburzeń stresu pourazowego

Powódka jeszcze w 2016 r. wymagała stałych oddziaływań terapeutycznych oraz wspomagania farmakologicznego. Powódka w 2017 r. doświadczała zaburzeń stresowych pourazowych o niedużym stopniu nasilenia.

(zeznania świadka J. O. k. 205-206, zeznania świadka W. C. k.220-223, zeznania świadka E. F. k. 223-225, zeznania świadka M. G. (4) k. 225-226 zeznania świadka D. W. k. 270-272, opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna k. 282, wydruki k. 753-755)

Powódka po zatrzymaniu przebywała na zwolnieniu lekarskim. Wskutek nieobecności w pracy z powodu choroby od dnia 23 listopada 2012 r. do dnia 13 maja 2014 r. powódka utraciła wynagrodzenie w kwocie 38.297,88 zł brutto. W tożsamym okresie osoby zatrudnione na równorzędnym co powódka stanowisku otrzymały nagrody kwartalne (uznaniowe) w wysokości 6.990 zł brutto , podczas gdy powódka otrzymała nagrodę w wysokości 850 zł brutto. Wynagrodzenie powódki nie zawierało premii. W dniu 14 maja 2014 r. pracodawca powódki złożył jej wypowiedzenie zmieniające warunków pracy i płacy, w związku ze zmianą struktury organizacyjnej urzędu i związaną z tym likwidacją stanowiska pracy powódki, powódce zaoferowano inne stanowisko wskazane w wypowiedzeniu. Powódce zaproponowano zatrudnienie w charakterze rzeczownika urzędu skarbowego z niższym wynagrodzeniem. Powódka odmówiła przyjęcia propozycji zmiany warunków pracy i płacy, stosunek pracy powódki uległ rozwiązaniu z dniem 31 sierpnia 2014 r.

(świadcstwo pracy k. 16-16v, zaświadczenie k. 20, zeznania świadka J. O. k. 205-206, zeznania powódki k. 244)

Od 3 września 2014 r. powódka była zarejestrowana Urzędzie Pracy jako bezrobotna. W grudniu 2014 r. powódka sprzedała wspólnie z byłym mężem mieszkanie, z części własnej spłaciła powstałe zadłużenie. Powódka przeprowadziła się do Ł.. Od lutego 2016 r. prowadzi działalność gospodarczą jako agent ubezpieczeniowy, współpracując z bratem. W 2018 r. uzyskiwała zarobki w wysokości 3.000-3.500 zł netto. Stan zdrowia powódki w 2018 r. uległ dalszej poprawie, powódka nie czuła potrzeby pomocy psychologa.

(zaświadczenie k. 15, zeznania świadka W. C. k.220-223, zeznania świadka E. F. k. 223-225, zeznania świadka M. G. (4) k. 225-226, zeznania powódki k. 533- 537)

Postępowanie karne przygotowawcze w stosunku do D. G., M. G. (3), S. J., K. K., J. K. było kontynuowane. Sprawa karna następnie w stosunku do pozostałych podejrzanych toczyła się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. i po pierwszym wyroku uniewinniającym wszystkich oskarżonych, następnie uchylonym wskutek apelacji oskarżyciela publicznego, zakończyła się wyrokiem skazującym z dnia 25 maja 2021 r. , sygn. akt III K 684/17. Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. akt X Ka 803/21 oddalił apelacje oskarżonych. Kasacja od wyroku sądu odwoławczego została wywiedziona przez S. J.. Powódka w ramach prowadzonego postępowania karnego składała zeznania w charakterze świadka.

(dokumenty z akt sprawy SR dla Warszawy-M. w W., sygn. III K 684/17 k. 701 -970)

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie wskazanych wyżej dowodów, które były wystarczające dla wyjaśnienia sprawy. Okoliczności faktyczne w zakresie wszczęcia i prowadzenia postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Okręgową W.-(...) w W. były zasadniczo niesporne. Strona pozwana natomiast kwestionowała wystąpienie szkody u powódki na skutek bezprawnego działania Prokuratury Okręgowej W.-(...) w W., wysokości tej szkody jak i istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanej, a ewentualną szkodą.

Sąd w ramach postępowania zlecił dwie opinie biegłych sądowych psychologa i psychiatry, w celu ustalenia okoliczność stanu zdrowia powódki, przyczyn jego pogorszenia oraz związku ze sprawą prowadzonego przeciwko niej śledztwa.

Sporządzona została opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna z dnia 12 października 2016 r. biegłych sądowych H. D. i J. M. (k. 276-283) uzupełniona ustną opinią uzupełniającą biegłej sądowej H. D. (k. 404-405), jak też opinia sądowa psychologiczno-psychiatryczna z dnia 18 lipca 2017 r. biegłych sądowych D. D. (2) i S. K. (k. 441-449), uzupełniona ustną opinią uzupełniającą z dnia 26 marca 2018 r. (k. 514-516). W ocenie Sądu obie te opinie są rzetelne

i co do wniosków w dużej mierze się uzupełniają, wykazując negatywny wpływ zatrzymania powódki i prowadzonego w stosunku do niej postępowania karnego na jej stan zdrowia, szczególnie w trudnej sytuacji życiowej choroby onkologicznej matki powódki, niemniej w zakresie ustalenia stanu zdrowia powódki, opinie te mają z racji upływu czasu już tylko historyczny walor. Negatywny wpływ dokonanego zatrzymania i postępowania przygotowawczego na stan zdrowia powódki znajduje również potwierdzenie w złożonych zeznaniach świadków.

Odnośnie ustalenia szczegółów przebiegu zatrzymania powódki, Sąd oparł się na dokumentach urzędowych oraz zeznaniach powódki. Mając na uwadze, że powódka nie złożyła do protokołu zastrzeżeń w trakcie prowadzonych z jej udziałem czynności odnośnie sposobu zachowania funkcjonariuszy dokonujących jej zatrzymania, same zeznania powódki nie były w ocenie Sądu wystarczającym dowodem ewentualnych nieprawidłowości, jak w wypadku zeznań powódki co do złośliwego traktowania jej przez funkcjonariuszy, podczas dokonywanych czynności.

Jako że Sąd ostatecznie nie stwierdził odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę po stronie powódki z przyczyn o których będzie mowa niżej, brak było potrzeby dokonania ustaleń co do wysokości ewentualnej szkody.

Pozostałe aniżeli wskazane wyżej dowody, zgromadzone w aktach sprawy, w ocenie Sądu nie niosły informacji o istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktach, nie były więc podstawą dokonanych ustaleń faktycznych

Sąd zważył co następuje.

Niewątpliwie powódka dochodząc roszczeń, widzi ich źródło w wykonywaniu władzy publicznej przez pozwanego. Zdarzeniem sprawczym prowadzącym do szkody powódki miały być działania faktyczne podejmowane przez pozwanego przy wykonywaniu tejże władzy publicznej, w ramach prowadzonego przez statio fisci Skarbu Państwa – Prokuratora Okręgowego W.-(...) w W. postępowania przygotowawczego, toczącego się wstępnie pod sygn. akt V Ds. 44/12, a następnie pod sygn. akt V Ds. 178/13. O bezprawności świadczyć ma sposób prowadzenia śledztwa, w tym w szczególności, nieuzasadniona w ocenie powódki czynność jej zatrzymania.

W świetle art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

Konkretyzację tego konstytucyjnego prawa na poziomie ustawowym stanowi art. 417 § 1 Kodeksu cywilnego. Stosownie do art. 417 § 1 Kodeksu cywilnego za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Skarb Państwa ponosi więc odpowiedzialność odszkodowawczą, jeżeli zaistnieją łącznie przesłanki: wystąpiła szkoda, a wyrządzenie jej jest następstwem niezgodnego z prawem wykonania czynności z zakresu władzy publicznej, pomiędzy powstaniem szkody, a niezgodnym z prawem wykonaniem czynności z zakresu władzy publicznej istnieje normalny (adekwatny) związek przyczynowy. Szkodą jest zarówno uszczerbek o charakterze majątkowym, jak i niemajątkowym (krzywda). Bezprawność działania wystąpi w wypadku działania z naruszeniem prawa, jak i zaniechania, w przypadku, gdy przepis prawa określa obowiązek podejmowania określonych czynności. Pojęcie związku przyczynowego oceniane jest przy tym na zasadach ogólnych wynikających z art. 361 § 1 k.c., co oznacza, że Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Odpowiedzialność na wskazanej powyżej podstawie jest niezależna od winy konkretnego podmiotu, jako że wina nie stanowi bowiem przesłanki odpowiedzialności z art. 417 k.c.

Wskazać należy, że odpowiedzialność odszkodowawcza za zdarzenie sprawcze w postaci działania przy wykonywaniu władzy publicznej jest ukształtowana na zasadzie odpowiedzialności za własny czyn związany z wykonywaniem władzy publicznej, przy braku konieczności przeprowadzenia dowodu, która osoba fizyczna realizująca tę funkcję związaną z wykonywaniem władzy publicznej była bezpośrednim sprawcą szkody. Na powódzie zasadniczo ciąży dowód wykazania, że szkoda powstała niewątpliwie wskutek działania osoby wykonującej określoną funkcję, przypisywalnego

określonej statio fisci Skarbu Państwa (tak trafnie L. Jantowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, LEX/el. 2023, art. 417).

Zarazem, w myśl art. 444 § 1 Kodeksu cywilnego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Natomiast, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (art. 444 § 2 k.c.). Nadto, w wypadkach o których jest mowa w art. 444 k.c., sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.).

Ponadto, według art. 417² Kodeksu cywilnego jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności.

Analizując stan faktyczny sprawy w świetle powyższych rozważań, Sąd doszedł do przekonania, że powództwo jest bezzasadne tak w kontekście art. 417 k.c., jak i w kontekście art. 417² k.c.

W sprawie należało ustalić, czy podejmowane wobec powódki działania Prokuratury Okręgowej W.-(...) w W. w ramach prowadzonego postępowania przygotowawczego cechowała bezprawność.

W ocenie Sądu, powództwo nie zasługuje na uwzględnienie w świetle art. 417 § 1 Kodeksu cywilnego, z racji niewykazania przez powódkę przesłanki odpowiedzialności pozwanego w postaci bezprawności. Tutejszy Sąd podziela zapatrywanie, że za niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie należy rozumieć działania lub zaniechania sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym sensu stricto (Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, rozporządzeniami wydanymi na podstawie delegacji ustawowej, aktami prawa miejscowego, prawem unijnym), a więc ze skonkretyzowanymi nakazami i zakazami wynikającymi z normy prawnej, a nie z zasadami współżycia społecznego lub dobrymi obyczajami (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. V CSK 519/12, dostępny w Lex).

Powódka nie wykazała przesłanki bezprawności w działaniach strony pozwanej. Czynności podejmowane przez prokuraturę w postępowaniu przygotowawczym pod sygn. akt V Ds. 178/13 (wcześniej sygn. V Ds. 44/12) odpowiadały prawu. Samo ogólnikowe stwierdzenie powódki, że było inaczej, bez wskazania konkretnych norm prawnych, które każdorazowo miały zostać przez pozwanego naruszone, nie jest wystarczające dla przyjęcia odmiennego wniosku. Powódka ostatecznie nie wskazała konkretnej normy prawnej, której zastosowanie, bądź zaniechanie zastosowania przez prokuratora uchybiałoby ustawowym obowiązkom wynikającym z przepisów Kodeksu postępowania karnego, ewentualnie Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Sama powódka przy tym przyznaje, że podejmowane w stosunku do jej osoby działania pozwanego były formalnie zgodne z przepisami procedury karnej, lecz miały być merytorycznie nieuzasadnione. Nie sposób z tym zarzutem się zgodzić.

Obywatele muszą w interesie ochrony dobra wspólnego, jakim jest bezpieczeństwo publiczne, ponosić ryzyko związane z legalnym wdrożeniem postępowania karnego. W wypadku zajścia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, wszczęcie śledztwa lub dochodzenia jest działaniem zgodnym z prawem, przy czym o legalności działania prokuratury nie może przesądzać jedynie końcowy wynik sprawy karnej, brać natomiast należy pod uwagę okoliczności i dowody znane w chwili prowadzenia postępowania karnego przez organy ścigania.

Istotnie, w określonych przypadkach wszczęcie i prowadzenie przeciwko osobie postępowania karnego będzie mogło być uznane za czyn niedozwolony w rozumieniu przepisów art. 417 k.c. Jednak w tym miejscu należało podkreślić, iż

sytuacja taka mogłaby mieć miejsce, gdyby postępowanie wszczęto lub prowadzono przy oczywistym braku dowodów winy, ze świadomością sfabrykowania takich dowodów, bez zachowania podstawowych przepisów procedury itp., a wystąpienie takich okoliczności potwierdziłoby przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie. Natomiast nie mogłaby być wystarczającą podstawą poszukiwania odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie czy to art. 417 k.c., czy też np. art. 77 ust. 1 Konstytucji RP sama okoliczność, że w postępowaniu karnosądowym oskarżonego uniewinniono od zarzutu popełnienia zarzucanego mu przestępstwa (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1978, sygn. I Cr 428/77, LEX nr 8052, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 maja 2005, sygn. I ACa 1848/04, LEX nr 166820).

Jako bezprawne działanie pozwanego względem jej osoby powódka podała szczególnie jej przymusowe zatrzymanie w dniu 21 listopada 2012 r., jako że w ocenie powódki, wystarczające byłoby samo jej wezwanie na termin czynności. Zatrzymanie powódki, mające miejsce o wczesnej godzinie porannej, połączone z przeszukaniem mieszkania, w obecności rodziny i chorej matki, było dla niej niewątpliwie traumą, na co wskazują również opinie biegłych sądowych. Powódka nie wykazała niemniej bezprawności tej czynności, szczególnie wobec oddalenia zażalenia powódki na zatrzymanie. Sąd karny rozpoznający zażalenie w uzasadnieniu wskazał, że w dacie wydania zaskarżonego postanowienia istniały przesłanki dla zastosowania wobec Powódki zatrzymania i doprowadzenia a postanowienie było legalne, zasadne i prawidłowo wykonane. Tutejszy Sąd podziela to zapatrywanie. Jakkolwiek powódka podnosi, że jej zatrzymanie miało drastyczny wymiar, a w jej ocenie nic nie stało na przeszkodzie, aby prokurator wezwał ją na przesłuchanie do prokuratury i po przedstawieniu zarzutów przesłuchał ją w charakterze podejrzanej, to mieć należy na względzie, że tego dnia zatrzymano nie tylko powódkę, ale także inne osoby objęte postanowieniem prokuratorskim. Transkrypcje z rozmów z udziałem powódki, z zebranych w toku kontroli operacyjnej nagrań rozmów telefonicznych i zawarte w nich sformułowania, podane w niniejszym uzasadnieniu, miały dwuznaczny charakter. Istniała potrzeba wyjaśnienia, czy powódka brała, bądź też nie brała udziału w czynnie, który został jej przypisany. Wypowiedzi o dwuznacznym charakterze, mogące świadczyć o zaistnieniu łapownictwa, uzasadniały podjętą przez stronę pozwaną czynność zatrzymania, celem poczynienia dalszych ustaleń w wyniku podjętych czynności procesowych. Powódka jako funkcjonariusz publiczny pełniła stanowisko kierownicze. Interes społeczny szczególnie przemawiał za uniemożliwieniem osobom podejrzanym ewentualnego mataczenia, w celu wyjaśnienia okoliczności mogących wskazywać na popełnienie przestępstwa łapownictwa. Podjęte przez prokuratora czynności, w oparciu o zgromadzony przez niego materiał dowodowy, nie mogły być uznane za dowolne, a celowe i służące weryfikacji tegoż materiału dowodowego, szczególnie w drodze uzyskania zeznań powódki po zatrzymaniu.

Sąd podziela zapatrywanie, iż jako że powódka była potencjalnym podejrzanym, przesłuchanie powódki w charakterze świadka, co powódka przedstawia jako działanie właściwe, którego pozwany nie podjął, byłoby niecelowe, jako że potencjalnie pośrednio zmuszałoby powódkę do dostarczenia niekorzystnych dla siebie informacji, co z kolei uniemożliwiłoby powódce realizację prawa do obrony, przy czym w postępowaniu o sygn. V Ds. 178/13 powódka aktywnie korzystała z przysługujących jej uprawnień jako podejrzanej.

Mieć też należy na uwadze, że powódka nie zgłosiła zastrzeżeń co do sposobu zatrzymania w protokole zatrzymania. Zawieszenie powódki w trakcie zatrzymania na badania lekarskie było uzasadnione, jako że w protokole zatrzymania podano, iż zgodnie z oświadczeniem powódki leczy się ona na serce, na żołądek, korzysta z pomocy psychologa i psychiatry oraz przyjmuje oznaczone leki, co uzasadniało przeprowadzenie badania lekarskiego, w celu stwierdzenia, czy istnieją przeciwwskazania dla zatrzymania powódki. Powódka również na rozprawie w dniu 9 maja 2016 r. zeznała, że zatrzymujący ją funkcjonariusze „nie byli niegrzeczni” (protokół k. 245). Mając to na uwadze, Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki w pozostałym zakresie, opisującym rzekomo złośliwe zachowanie funkcjonariuszy w stosunku do jej osoby.

Sama też okoliczność, że prowadzone śledztwo w stosunku do powódki zostało umorzone jako niezasadne, wobec braku potwierdzenia postawionych powódce zarzutów, nie świadczy o bezprawności podejmowanych przez prokuraturę czynności.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, czynności organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, związane z wypełnianiem ich ustawowych obowiązków, nie nabierają charakteru działań nielegalnych przez to, że postępowanie karne zakończyło się prawomocnym uniewinnieniem. Niezbędne jest odróżnienie czynności podejmowanych w wykonaniu ustawowych obowiązków od zachowań będących ich naruszeniem. Ponadto, nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na gruncie art. 417 § 1 k.c., a jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny powstania uszczerbku poszkodowanego i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2020 r., sygn. I CSK 306/19).

Mając na uwadze powyższe, nie sposób jest uznać działań pozwanego Prokuratura Okręgowego W.-(...) w W. za bezprawne, jako że prawidłowość tych działań była potwierdzona zarówno przytoczonym już postanowieniem Sądu Rejonowego z 7 marca 2013 r. w przedmiocie oddalenia zażalenia powódki, jak i decyzjami Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie w przedmiocie przedłużenia śledztwa.

W trakcie postępowania powódka podniosła, że postanowienie w przedmiocie sprostowania oczywistych omyłek pisarskich w postanowieniu w przedmiocie umorzenia śledztwa z dnia 28 maja 2015 r. (vide k. 191 akt V Ds. 178/13) zostało doręczone powódce z Prokuratury Okręgowej W.-(...) w W. po okresie przeszło roku od wydania postanowienia w przedmiocie umorzenia, co miało u powódki wywołać nawrót depresji i podjęcie kolejnych działań terapeutycznych. Nie sposób doszukiwać się bezprawności i nadużycia w powyższym działaniu strony pozwanej, które miało na celu wyłącznie usunięcie omyłek pisarskich z treści postanowienia, jakkolwiek dla powódki otrzymywanie korespondencji z prokuratury niewątpliwie mogło być subiektywnie nieprzyjemne. Wobec niewykazania bezprawności działań pozwanej, brak było podstaw do uwzględnienia powództwa na zasadzie art. 417 k.c., a co za tym idzie brak było podstawy do uwzględnienia tak żądania zasądzenia odszkodowania zadośćuczynienia jak i renty, jak też potrzeby prowadzenia dalszych ustaleń i rozważań odnośnie wystąpienia szkody, jej rozmiarów i poszczególnych jej elementów podanych w pozwie i dalszych pismach powódki, jak i związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy szkodą a działaniami pozwanego, w kontekście tej podstawy odpowiedzialności.

Rozważając kolejną możliwą podstawę roszczeń odszkodowawczych powódki, a to jest art. 417² Kodeksu cywilnego, zaznaczenia wymaga, że przepis ten przewiduje odpowiedzialność Skarbu Państwa na zasadzie słuszności, to jest w sytuacji, gdy szkoda jest wyrządzona przez wykonywanie władzy publicznej zgodnie z prawem, co w świetle art. 417 k.c. winno prowadzić do oddalenia powództwa. Omawiana norma rozszerza więc odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej. Zarazem, jak słusznie podnosi doktryna prawa, jako norma ustanawiająca wyjątek od reguły, art. 417² k.c. powinien być poddawany wykładni ścieśniającej. Przesłankami tej odpowiedzialności są szkoda na osobie, która powstaje wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, kwalifikowana stanowiącymi drugą przesłankę szczególnymi okolicznościami, wśród których ustawodawca wymienia przykładowo niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, trzecią zaś przesłanką jest to, aby przyznanie odszkodowania było uzasadnione względami słuszności, a więc znajdowało uzasadnienie w powszechnie akceptowanych normach moralnych. Nie każda więc szkoda na osobie będzie uzasadniała zasądzenie pełnego lub częściowego odszkodowania lub zadośćuczynienia na zasadzie słuszności a szkoda kwalifikowana szczególnymi okolicznościami, jak niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne (patrz trafne rozważania w: L. Jantowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, LEX/el. 2023, art. 417(2)).

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy, w ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie, że poniesione przez powódkę następstwa w postaci uszczerbku na zdrowiu – to jest zaistniałych w przeszłości zaburzeń o charakterze depresyjnym i stresu pourazowego, pozostawały w normalnym, adekwatnym związku przyczynowym z prowadzonym postępowaniem karnym, nie były niemniej wyłącznie nim spowodowane. Gorsza kondycja psychiczna powódki miała miejsce już przed zatrzymaniem w dniu 21 listopada 2012 r., a mianowicie od września tego roku, kiedy to powódka podjęła leczenie psychiatryczne i psychologiczne w związku ze stresem związanym z chorobą matki. Zaznaczenia niemniej wymaga, że powódkę cechuje niska odporność na stres (vide

opinia biegłych sądowych k. 515). Jakkolwiek stan zdrowia powódki w związku z zatrzymaniem i prowadzonym postępowaniem bezsprzecznie uległ pogorszeniu, to postępowanie karne było nie wyłącznym, ale jednym ze stresorów, powodujących u powódki wystąpienie nasilonych problemów emocjonalnych o charakterze depresyjnym i zaburzeń stresu pourazowego. Drugim była choroba i śmierć matki powódki, za którą pozwany nie odpowiada. Szkada w postaci utraty wynagrodzenia, w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim, czy też poniesionych kosztów leczenia, nie jest wyłącznym skutkiem działań pozwanego.

Abstrahując od powyższego, jakkolwiek więc, w zakresie negatywnych następstw w zdrowiu psychicznym powódki, wskazanych w opiniach biegłych sądowych, jedną z ich przyczyn był stres i trauma związane z prowadzonym w sposób zgodny z prawem postępowaniem w stosunku do powódki, przez co powódka niewątpliwie poniosła pewną szkodę, niemniej okoliczności sprawy nie wskazują aby względy słuszności wymagały uwzględnienia żądań pozwu w zakresie poniesionej szkody na osobie.

Jakkolwiek więc Sąd nie wątpi w prawdziwość twierdzeń powódki co do rozmiaru jej negatywnych przeżyć związanych z działaniami pozwanego to, podkreślenia wymaga, że wymiar tych przeżyć częściowo był związany z jej wrażliwą konstrukcją psychiczną, co pozostaje bez związku z działaniami pozwanego, a w sprawie nie występują szczególne okoliczności, w tym przesłanki niezdolności poszkodowanego do pracy lub jego ciężkiego położenia materialnego, które by implikowały uwzględnienie roszczenia na zasadzie słuszności.

Powódka nie wykazała, ażeby działania pozwanego i rozstrój zdrowia powódki nimi spowodowany doprowadziły do utraty przez nią możliwości zarobkowania. Szczególnie utrata przez powódkę pracy w urzędzie skarbowym nie była związana z działaniami pozwanego, jako że zakończenie jej stosunku pracy z Urzędem Skarbowym W.-(...) nastąpiło wskutek nieprzyjęcia przez nią wypowiedzenia zmieniającego (vide świadectwo pracy k. 16), czyli nastąpiło wskutek decyzji powódki. Nie jest skutkiem działań pozwanego niezdolność powódki do pracy, jako że powódka nie udowodniła tej okoliczności w żaden sposób. Powódka natomiast aktualnie uzyskuje dochody z aktywności zarobkowej, w ramach własnej działalności gospodarczej, jako agent ubezpieczeniowy.

Zaznaczenia również wymaga, że jeszcze przed zatrzymaniem powódka leczyła się na żołądek i serce, chorobę Hashimoto, w związku z czym przyjmowała leki. Schorzenia te nie były spowodowane działaniami pozwanego. Nadto, powódka nie udowodniła poniesienia przez siebie kosztu zakupu leków na kwoty wskazane w pozwie.

Nadto, już w chwili zatrzymania powódka miała znaczne obciążenia finansowe, z tytułu kredytów i pożyczki z kasy zapomogowo-pożyczkowej, jak też wobec spółdzielni mieszkaniowej, w związku z czym strona pozwana w trakcie postępowania przygotowawczego zmniejszyła kwotę poręczenia majątkowego. Mając na uwadze powyższą niekorzystną sytuację majątkową powódki, niezwiązaną z działaniami strony pozwanej, w ocenie Sądu powódka nie wykazała aby również jej późniejsza negatywna kondycja finansowa pozostawała w związku przyczynowo skutkowym z działaniami pozwanego.

Zarazem, od przynajmniej 2018 r. stan zdrowia psychicznego powódki uległ znaczącej poprawie, co czym świadczy brak kontynuacji przez nią leczenia. Powódka nie znajduje się obecnie też w ciężkim położeniu materialnym, szczególnie że spłaciła zadłużenie ze środków ze sprzedaży mieszkania i pozostaje osobą aktywną zarobkowo.

Brak więc było podstaw do uwzględnienia roszczenia co do szkody na osobie na zasadach słuszności, w związku z czym brak też było podstaw do dalszych rozważań odnośnie wysokości tej szkody.

Mając na uwadze powyższe, roszczenie podlegało oddaleniu w całości, o czym też Sąd orzekł jak w pkt 1.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., nie obciążając tymi kosztami powódki i przejmując nieponiesione koszty na rachunek Skarbu Państwa. Mieć należy na uwadze, iż zasada słuszności dopuszcza możliwość odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Mieć należy na uwadze subiektywne przekonanie powódki o zasadności roszczenia, w związku z prowadzonym w stosunku do jej osoby postępowaniem przygotowawczym, które jakkolwiek prowadzone było w sposób zasadny to niewątpliwie było

dla powódki dotkliwie, co wykazało niniejsze postępowanie. Mając na uwadze powyższe, słusznym było aby powódka nie została obciążona kosztami postępowania, wobec czego Sąd orzekł jak w pkt 2.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Kinga Kubuj

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Kinga Kubuj